

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

Скочихъ и викнахъ подире ѝ. Тя рипна уплашена, изтърва пилетата и драсна нагоре възъ стръмното къмъ Равъ камъкъ. Изскочихъ на пжтя и що да видя — шестъ пилета. Познахъ ги веднага: пилетата на Мада, вдовицата. Въ село само тя имаше дребни пилета — есенчета.

ловджийско куче. Чудя се азъ и му се каня. Ала когато си отидохъ и потърсихъ кучето — нѣма го. Повикахъ, посвиркахъ — нѣма, та нѣма. Отидохъ въ плѣвнята. Пиринъ обичаше да спи тамъ, когато бѣше студено. Кога влѣзохъ вжтре — той лежи умрѣлъ . . .

Една наша квачка се бѣше разклопала късно, та Мада ни я поиска на заемъ да я насади и си навѣди пилета. Очува си жената десетина, а пуста лисица, да ходи, да дебне, та нейнитѣ пилета да найде. Издушила ги до едно, па налапала за вратовегѣ шестъ и ги повлѣкла. Ала кжде долната махала кучетата я угадили и се разлаяли.

Взехъ издавенитѣ пилета. Вървя и се чудя, какъ моятъ Пиринъ да я не подуши. Пиринъ бѣше моето

На сутринъта погребяхъ Пирина подъ долния край на градината, въ малкото дере. Минаха день — два. Отидохъ по работа въ градината. Когато стигнахъ до мѣстото, кждето заровихъ Пиринъ, що да видя: кучето изровено и наполовина изядено. Като че нѣкой ми каза, че това е работа на лисицата, която отвлѣче Мадинитѣ пилета. Нагласихъ пушката си и презъ нощъта отидохъ да вардя. Небето бѣше се избистрило като око и отъ часъ на часъ ставаше по-студено. Луната бързаше